

Άγιος Δημήτριος

17 Μαΐου 2026

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

(Ιωάν. θ' 1 - 38)

(Πράξ. ιστ' 16 - 34)

Ακτινοβολούσα αλήθεια

«Ενίψατο, και ήλθε βλέπων»

ριστός Ανέστη

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή αναφέρεται σε μια τραγική ύπαρξη, η οποία στερείτο της δυνατότητας να απολαμβάνει το θείο δώρο της όρασης. Μόνο ακουστικά έπαιρνε πληροφορίες για τις ομορφιές της φύσης και την πραγματικότητα της ζωής. Δεν είχε θέαση εικόνων και πραγμάτων όπως τους υπόλοιπους συνανθρώπους του. Η ζωή του ήταν στην κυριολεξία ανυπόφορη και βυθισμένη στη δυστυχία και την τραγικότητα. Ο άνθρωπος αυτός, βέβαια, βίωνε με τον πλέον οδυνηρό τρόπο τη στέρηση της σωματικής όρασης. Πολύ πιο τραγική ήταν σίγουρα η θέση των φαρισαίων, οι οποίοι άφηναν τον εαυτό τους να βυθίζεται ολοένα και περισσότερο στο πνευματικό σκοτάδι, στο εφιαλτικό έρεβος της υποκρισίας τους. Τα μάτια της ψυχής τους ήταν ερμητικά κλειστά. Στην κατάντια τους αυτή έβρισκε εφαρμογή ο λόγος του Ευαγγελιστή Ιωάννη, ο οποίος διαπιστώνει: «Το φως ελήλυθεν εις τον κόσμον, και ηγάπησαν μάλλον οι άνθρωπου το σκότος ή το φως».

Ψυχική όραση

Ο τυφλός της διήγησης με την απουσία της σωματικής του όρασης δεν μπορούσε να έχει αντίληψη των γύρω του πραγμάτων. Ωστόσο, εκείνο που στην πράξη διαφαινόταν ήταν ότι η ψυχή του διέθετε όραση, ικανή για να κατανοεί τις βαθύτερες πραγματικότητες της ζωής. Αυτό συνέτεινε στο να κατανοήσει ότι αυτός που τον θεράπευσε δεν ήταν κάποιος θαυματοποιός.

Α
Γ
Ι
Ο
Σ

Δ
Η
Μ
Η
Τ
Ρ
Ι
Ο
Σ

9
3,
3

F
M

S
T
E
R
E
O

Ήταν «προφήτης», όπως αναφέρεται χαρακτηριστικά στη διήγηση. Για τον Κύριο που τον θεράπευσε πίστευε ότι ήταν «θεοσεβής». Ότι ακόμα «πράττει το θέλημα του Θεού» και ότι «αν δεν ήταν απεσταλμένος από τον Θεό, δεν θα μπορούσε να κάνει απολύτως τίποτε, ούτε θαύματα ούτε οποιοδήποτε καλό».

Οι υγιείς... «τυφλοί»

Οι κατά τα άλλα υγιείς φαρισαίοι κατά κανόνα συλλαμβάνονταν να κρατούν ερμητικά κλειστά τα μάτια της ψυχής τους και μάλιστα η παθογένειά τους αυτή να τους καθιστά τις πιο τραγικές υπάρξεις. Οι όχι αγαθές προθέσεις και διαθέσεις τους, δεν τους επέτρεπαν να ψηλαφούν εμπειρικά στη ζωή τους την αλήθεια και το αγαθό.

Δυστυχώς, όμως, και στις δικές μας μέρες είναι πολλοί εκείνοι που αρνούνται επίμονα να κοιτάζουν την πραγματικότητα και να δεχθούν στη ζωή τους την αλήθεια της Εκκλησίας. Τα πάντα τα αντικρίζουν στη βάση της εγωκεντρικότητάς τους και όλα περιστρέφονται γύρω από τον εαυτό τους. Δεν διαθέτουν την όραση της ψυχής για να αντικρίσουν την αλήθεια.

Έρχεται, βέβαια, και σήμερα ο Χριστός για να μας απαλλάξει από την «τυφλότητά» μας. Την παθογένεια που μας προσβάλλει και δεν μας επιτρέπει να βλέπουμε καθαρά τις εικόνες της αλήθειας και της ζωής. Πόσες φορές αλήθεια μπορούμε να συλλάβουμε τον εαυτό μας να είναι αδιάφορος μπροστά στη θεία παρουσία του; Προτιμούμε το σκοτάδι και αρνούμαστε το γνήσιο και αυθεντικό φως της ζωής. Θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι το λυτρωτικό του έργο δεν άγγιξε μόνο τους ανθρώπους μιας εποχής, αλλά επεκτείνεται στους αιώνες και το αναστάσιμο φως του καταυγάζει τα πάντα. «Νυν, πάντα πεπλήρωται φωτός». Αρκεί να τον δεχθούμε στη ζωή μας και να του προσφέρουμε κατάλυμα στην καρδιά μας.

Αγαπητοί αδελφοί, ο τυφλός του ευαγγελίου πίστεψε στον Χριστό και ομολόγησε την Θεότητά του. Άφησε ανοικτές διόδους στην ύπαρξή του για να γίνει δέκτης των ευεργετικών και θεραπευτικών του ενεργειών και να βρει το φως του. Η σωματική τυφλότητα αφήνει κάποιους συνανθρώπους μας να έχουν τη δική τους δοκιμασία στη ζωή. Τα συμπτώματα όμως της ψυχικής τύφλωσης είναι πολύ πιο φοβερά γιατί εμποδίζουν τον άνθρωπο να δεχθεί στη ζωή του την χαρά της αληθινής ζωής. Τον καθηλώνουν και τον αφήνουν να ασφυκτιά μέσα από τις καθημερινές αναθυμιάσεις του θανάτου. Είναι χαρακτηριστικό αυτό που έλεγε στους ψαλμούς του ο Δαβίδ: «Κύριε, φώτισον τους οφθαλμούς μου μήποτε υπνώσω εις θάνατον». Ας εμπιστευθούμε, λοιπόν, τον εαυτό μας στις αγκάλες του Χριστού, ώστε να πορευόμαστε μέσα από την ακτινοβολία του φωτός της θείας παρουσίας του. Αυτό έπραξαν και οι άγιοι της Εκκλησίας, μεταξύ των οποίων και οι απόστολοι Ανδρόνικος και Ιουνία, των οποίων τη μνήμη τιμά σήμερα η Εκκλησία μας. «Ενίψατο, και ήλθε βλέπων». Ας αποτολμήσουμε κι εμείς τη σωτήρια κίνηση στη ζωή μας για να γνωρίσουμε πραγματική γιατρεία. Γένοιτο.

Ἀποστολικό Ανάγνωσμα

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐγένετο δὲ πορευομένων ἡμῶν εἰς προσευχὴν παιδίσκην τινὰ ἔχουσαν πνεῦμα πύθωνος ἀπαντῆσαι ἡμῖν, ἥτις ἐργασίαν πολλὴν παρεῖχε τοῖς κυρίοις αὐτῆς μαντευομένη. Αὕτη κατακολουθήσασα τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλα ἐκραζε λέγουσα· Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι δούλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου εἰσίν, οἵτινες καταγγέλλουσιν ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας. Τοῦτο δὲ ἐποίει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. διαπονηθεὶς δὲ ὁ Παῦλος καὶ ἐπιστρέψας τῷ πνεύματι εἶπε· Παραγγέλλω σοι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξελθεῖν ἀπ' αὐτῆς. καὶ ἐξῆλθεν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. Ἰδόντες δὲ οἱ κύριοι αὐτῆς ὅτι ἐξῆλθεν ἡ ἐλπίς τῆς ἐργασίας αὐτῶν, ἐπιλαβόμενοι τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν εἴλκυσαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, καὶ προσαγαγόντες αὐτοὺς τοῖς στρατηγοῖς εἶπον· Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκταράσσουν ἡμῶν τὴν πόλιν Ἰουδαῖοι ὑπάρχοντες, καὶ καταγγέλλουσιν ἔθῃ ἃ οὐκ ἔξεστιν ἡμῖν παραδέχασθαι οὐδὲ ποιεῖν Ρωμαίοις οὐσι. Καὶ συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν. καὶ οἱ στρατηγοὶ περιρρήξαντες αὐτῶν τὰ ἰμάτια ἐκέλευον ῥαβδίζειν, πολλὰς τε ἐπιθέντες αὐτοῖς πληγὰς ἔβαλον εἰς φυλακὴν, παραγγείλαντες τῷ δεσμοφύλακι ἀσφαλῶς τηρεῖν αὐτούς· ὃς παραγγελίαν τοιαύτην εἰληφώς ἔβαλεν αὐτούς εἰς τὴν ἐσωτέραν φυλακὴν καὶ τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον Παῦλος καὶ Σίλας προσευχόμενοι ὑμνον τὸν Θεόν· ἐπηκροῶντο δὲ αὐτῶν οἱ δέσμοι. Ἄφνω δὲ σεισμὸς ἐγένετο μέγας, ὥστε σαλευθῆναι τὰ θεμέλια τοῦ δεσμωτηρίου, ἀνεώχθησάν τε παραχρῆμα αἱ θύραι πᾶσαι καὶ πάντων τὰ δεσμὰ ἀνέθη. Ἐξυπνος δὲ γενόμενος ὁ δεσμοφύλαξ καὶ ἰδὼν ἀνεωγμένας τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, σπασάμενος μάχαιραν ἐμελλεν ἑαυτὸν ἀναιρεῖν, νομίζων ἐκτεφευγῆναι τοὺς δεσμίους. Ἐφώνησε δὲ φωνῇ μεγάλη ὁ Παῦλος λέγων· Μηδὲν πράξης σεαυτῷ κακόν· ἅπαντες γὰρ ἔσμεν ἐνθάδε. Αἰτήσας δὲ φῶτα εἰσεπήδησε, καὶ ἐντρομος γενόμενος προσέειπε τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλα, καὶ προαγαγὼν αὐτοὺς ἔξω ἔφη· Κύριοι, τί με δεῖ ποιεῖν ἵνα σωθῶ; Οἱ δὲ εἶπον· Πίστευσον ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ σωθήσῃ σὺ καὶ ὁ οἶκός σου. Καὶ ἐλάλησαν αὐτῷ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου καὶ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ. Καὶ παραλαβὼν αὐτοὺς ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τῆς νυκτὸς ἔλουσεν ἀπὸ τῶν πληγῶν, καὶ ἐβαπτίσθη αὐτὸς καὶ οἱ αὐτοῦ πάντες παραχρῆμα, ἀναγαγὼν τε αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ παρέθηκε τράπεζαν, καὶ ἠγαλλιάσατο πανοικίᾳ πεπιστευκῶς τῷ Θεῷ.

Εὐαγγελικό Ανάγνωσμα

Ἐν καιρῷ ἐκείνῳ ὡ καιρῷ ἐκείνῳ παράγων ὁ Ἰησοῦς εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· Ραββί, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ. Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με ἕως ἡμέρα ἐστίν· ἔρχεται νῦν ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ὦ, φῶς εἰμι τοῦ κόσμου. Ταῦτα εἰπὼν ἔπτυσεν χαμαὶ καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὑπαγε νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, ὃ ἐρμηνεύεται ἀπεσταλμένος. ἀπῆλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο, καὶ ἤλθε βλέπων. Οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον· Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ καθήμενος καὶ προσαιπῶν; ἄλλοι ἔλεγον ὅτι οὗτός ἐστιν· ἄλλοι δὲ ὅτι ὁμοῖος αὐτῷ ἐστιν. ἐκεῖνος ἔλεγεν ὅτι ἐγώ εἰμι. Ἐλεγον οὖν αὐτῷ· Πῶς ἀνεώχθησάν σου οἱ ὀφθαλμοί; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· Ἄνθρωπος λεγόμενος Ἰησοῦς πηλὸν ἐποίησε καὶ ἐπέχρισέ μου τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶπέ μοι· Ὑπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ καὶ νίψαι· ἀπελθὼν δὲ καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψα. εἶπον οὖν αὐτῷ· Ποῦ ἐστιν ἐκεῖνος; λέγει· Οὐκ οἶδα. Ἄγουσιν αὐτὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους, τὸν ποτε τυφλόν. Ἦν δὲ σάββατον ὅτε τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνέωξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς. Πάλιν οὖν ἠρώτων

Εὐαγγελικό Ἀνάγνωσμα

αὐτὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι πῶς ἀνέβλεπεν. ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Πηλὸν ἐπέθηκέ μου ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐνιψάμην, καὶ βλέπω. Ἔλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· Οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἔστι παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ σάββατον οὐ τηρεῖ. ἄλλοι ἔλεγον· Πῶς δύναται ἄνθρωπος ἀμαρτωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν; καὶ σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς. Λέγουσι τῷ τυφλῷ πάλιν· Σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἤνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; ὁ δὲ εἶπεν ὅτι προφήτης ἐστίν. Οὐκ ἐπίστευον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ ὅτι τυφλὸς ἦν καὶ ἀνέβλεπεν, ἕως ὅτου ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ τοῦ ἀναβλέψαντος καὶ ἠρώτησαν αὐτοὺς λέγοντες· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ὑμῶν, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη; πῶς οὖν ἄρτι βλέπει; Ἀπεκρίθησαν δὲ αὐτοῖς οἱ γονεῖς αὐτοῦ καὶ εἶπον· Οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ἡμῶν καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη· πῶς δὲ νῦν βλέπει οὐκ οἶδαμεν, ἢ τίς ἤνοιξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς; ἡμεῖς οὐκ οἶδαμεν· αὐτὸς ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε, αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ λαλήσει. Ταῦτα εἶπον οἱ γονεῖς

αὐτοῦ, ὅτι ἐφοβούντο τοὺς Ἰουδαίους· ἡδὴ γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι ἵνα, ἐάν τις ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται. Διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶπον ὅτι ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε. Ἐφώνησαν οὖν ἐκ δευτέρου τὸν ἄνθρωπον ὃς ἦν τυφλός, καὶ εἶπον αὐτῷ· Δὸς δόξαν τῷ Θεῷ· ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀμαρτωλὸς ἐστίν. Ἀπεκρίθη οὖν ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· Εἰ ἀμαρτωλὸς ἐστίν οὐκ οἶδα· ἔν οἶδα, ὅτι τυφλὸς ὦν ἄρτι βλέπω. Εἶπον δὲ αὐτῷ πάλιν· Τί ἐποίησέ σοι; πῶς ἤνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Εἶπον ὑμῖν ἤδη, καὶ οὐκ ἤκούσατε· τί πάλιν

θέλετε ἀκούειν; μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταὶ γενέσθαι; Ἐλοιδόρησαν αὐτὸν καὶ εἶπον· Σὺ εἰ μαθητὴς ἐκείνου· ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωϋσέως ἐσμὲν μαθηταί. Ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι Μωϋσεὶ λελάληκεν ὁ Θεός· τοῦτον δὲ οὐκ οἶδαμεν πόθεν ἐστίν. Ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐν γὰρ τούτῳ θαυμαστόν ἐστιν, ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἴδατε πόθεν ἐστί, καὶ ἀνέωξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς. Οἶδαμεν δὲ ὅτι ἀμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει, ἀλλ' ἐάν τις θεοσεβῆς ἦ καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῇ, τούτου ἀκούει. Ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἤκούσθη ὅτι ἤνοιξέ τις ὀφθαλμούς τυφλοῦ γεγεννημένου· εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν. Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἐν ἀμαρτίαις σὺ ἐγεννήθης ὅλος, καὶ σὺ διδάσκεις ἡμᾶς; καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω. Ἦκουσεν Ἰησοῦς ὅτι ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω, καὶ εὐρῶν αὐτὸν εἶπεν αὐτῷ· Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπε· Καὶ τίς ἐστι, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν; εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Καὶ ἑώρακας αὐτόν καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ ἐκεῖνός ἐστιν. Ὁ δὲ ἔφη· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ.

